

Arrest

nr. 226 469 van 23 september 2019
in de zaak RvV X VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. HASOYAN
Breestraat 28A/6
3500 HASSELT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift X, die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 30 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 juli 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 5 september 2019.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die loco advocaat F. HASOYAN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 5 april 2018 een vierde aanvraag in tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, dit in functie van haar Belgische vader.

1.2. Op 4 oktober 2018 treft de verwerende partij een beslissing tot weigering van verblijf (bijlage 20).

Dit vormt de bestreden beslissing. Zij luidt als volgt:

"BESLISSING TOT WEIGERING VAN VERBLIJF VAN MEER DAN DRIE MAANDEN ZONDER BEVEL OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN

In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 5/04/2018 werd ingediend door: Naam: V. Voornaam: N. Nationaliteit: Armenië (...) om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie of van ander familielid van een burger van de Unie. Betrokkene vraagt gezinshereniging aan in functie van haar Belgische vader, de genaamde A., V.(...), in toepassing van artikel 40 ter, §2, eerste lid, 1° van de wet van 15/12/80. Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt dat bij een aanvraag gezinshereniging in functie van een Belg de Belgische onderdaan moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Aan de voorwaarden wordt geacht voldaan te zijn indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderd twintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, §1, 3° van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie. Ter staving van de bestaansmiddelen werden de volgende documenten voorgelegd: □ Fiscale Fiche van de Belgische referentiepersoon inkomsten 2017 (aanslagjaar 2018): Wettelijk Pensioen + ander pensioen. □ Aanslagbiljet inkomsten 2016 (aanslagjaar 2017) □ Rekeninguittreksels waarop pensioen gestort wordt. April: 1124,91€ , maart 1124, 91€, januari 1124,91 Uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een pensioen ontvangt. Het ontvangen van dit pensioen wordt aangetoond aan de hand van de rekeninguittreksels. Bij gebrek aan een toelichtende brief van de Rijksdienst voor pensioenen kan echter niet worden vastgesteld hoe het pensioen van de referentiepersoon samengesteld is. Er valt dus niet uit te maken of het hier een rustpensioen als werknemer, een weduwnaarspensioen, een inkomensgarantie voor ouderen, enz. betreft of misschien wel een samengesteld pensioen van verschillende van deze hoedanigheden. Bijgevolg kan niet worden uitgesloten of de referentiepersoon al dan niet inkomensgarantie voor ouderen ontvangt. Inkomensgarantie voor ouderen is wel degelijk sociale bijstand, dat niet in aanmerking kan worden genomen bij de beoordeling van de bestaansmiddelen. Bij gebrek aan voldoende informatie kan niet worden vastgesteld in hoeverre aan de middelenvereiste overeenkomstig art. 40ter is voldaan. De behoefteanalyse overeenkomstig art. 42, §1, tweede lid van de wet van 15.12.1980 is hier overbodig, er werd immers niet vastgesteld dat de bestaansmiddelen ontoereikend zijn, wel dat het bewezen bedrag niet in aanmerking kan worden genomen voor het vaststellen van de bestaansmiddelen. Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken. Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken wenst uw aandacht erop te vestigen dat de te vervullen voorwaarden van de gezinshereniging cumulatief zijn. Aangezien minstens één van deze voorwaarden niet vervuld is, wordt uw aanvraag van verblijf geweigerd. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft de andere voorwaarden niet volledig onderzocht. Deze beslissing belet de Dienst Vreemdelingenzaken dus niet om bij de indiening van een nieuwe aanvraag van verblijf deze andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht. De Dienst Vreemdelingenzaken raadt u aan uw dossier grondig na te kijken vooraleer een nieuwe aanvraag in te dienen. De te vervullen voorwaarden en voor te leggen bewijsstukken kan u terugvinden op de website van de Dienst Vreemdelingenzaken (www.dofi.fgov.be)."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster op:

"Schending van de materiële motiveringsplicht juncto art. 40 ter en art. 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet Schending van de beginselen van behoorlijk bestuur; Zorgvuldigheidsplicht".

Verzoekster betoogt als volgt:

"2.1.1. Algemene regels Art. 40ter § 1 vrw. luidt als volgt: "(...)" De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van de die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn

wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 29 oktober 2002, nr. 111.954). De uitdrukkelijke motiveringsverplichting zoals bepaald in de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen heeft tot doel de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Voornoemde artikelen verplichten de overheid in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een afdoende wijze (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 19 maart 2004, nr. 129.466; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). Het begrip afdoende impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genome beslissing. Hetzelfde geldt ten aanzien van artikel 62 van de vreemdelingenwet. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijke toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij haar beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen. Het zorgvuldigheidspllicht daarentegen houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit betekent dat de beslissing dient te steunen op werkelijke bestaande en correcte feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheid verplicht de overheid ondermeer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475). Bij de beoordeling van de zorgvuldigheidspllicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. De Raad onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegeven voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. De Raad toetst voorts in het kader van zijn wettigheidtoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.1.2. Voldoende bestaansmiddelen - toepassing op de feitsituatie in casu Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat de referentiepersoon een pensioen ontvangt. Dit blijkt uit de naar voren gebrachte bankafschriften, doch bij gebreke aan een nader toelichtende brief vanwege Rijksdienst voor pensioenen kan zij echter niet in concreto de aard en de samenstelling van dit pensioen vaststellen. Derhalve stelt verwerende partij dat de Belgische referentiepersoon een inkomensgarantie voor ouderen ontvangt en concludeert zij bijgevolg dat zulks degelijk sociale bijstand is en aldus de stabiele en toereikende bestaansmiddelen van de referentiepersoon niet worden aangetoond. Het is uiteraard de vreemdeling die vervoegd wordt, in casu de Belgische vader van verzoekster die moet bewijzen dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt. Overeenkomstig art. 7, §1, c van de Richtlijn 2003/86 worden de aard en de regelmaat van deze inkomsten beoordeeld en wordt er rekening gehouden met het niveau van de nationale minimumlonen en pensioenen, evenals met het aantal gezinsleden ten laste van de vervoegde vreemdeling. Daarenboven is het zo dat vreemdelingen die een vervangingsinkomen ontvangen, zoals bvb. een werkloosheidsuitkering, niet beschouwd wordt als ten laste van de openbare overheden (Pari. St. Doe 51-2478/001 p. 48). De bestaansmiddelen van de vervoegde vreemdeling moet thans gelijk zijn aan minstens 120% van het leefloon tarief - persoon met een gezin ten laste - en zulks conforme art. 40ter Verblijfswet. Momenteel bedraagt datl.505,78 euro. Het bedrag is gekoppeld aan de spilindex van de consumptieprijzen. Desalniettemin, moet men zoals vermeld bij het beoordelen van de bestaansmiddelen rekening houden met de aard en regelmatigheid van deze inkomsten, met dien verstande dat leefloon, maatschappelijke dienstverlening, gezinsbijslag, wachttuitkering en een overbruggingsuitkering niet in aanmerking kunnen worden genomen. De inkomensgrens van 120% leefloon is volgens het arrest Chakroun van 4 maart 2010, nr. C-578/08 te hoog en strijdig met de rechtspraak van het Hof van Justitie. Bestaansmiddelen die minstens gelijk zijn aan 100% van het leefloon tarief 'persoon met een gezin ten laste' zouden voldoende moeten zijn¹. Als de vreemdeling die vervoegd wordt geen stabiele en toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, mag verwerende partij de aanvraag gezinshereniging niet automatisch weigeren. Verwerende partij moet eerst een behoefteanalyse maken van het gezin. Op basis daarvan bepaalt verwerende partij welke bestaansmiddelen verzoekers nodig hebben om inde behoeften van hun gezin te voorzien zonder ten laste te vallen van de overheid (art. 42, §1, tweede lid Vw.). Wanneer zelfs het gezinslid in casu geen toereikende bestaansmiddelen kan bewijzen, moet verwerende partij een behoefteanalyse maken van het integraal gezin en op basis daarvan vaststellen welke bestaansmiddelen zij behoeven om in hun behoeften te voorzien, zonder ten laste te vallen van de overheid wat verwerende partij in casu duidelijk niet afdoende heeft gedaan. Krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw. moet verwerende partij in dit geval een behoefteanalyse maken. Zij moet nagaan of de burger en zijn familieleden over andere inkomsten beschikken om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Er

rust in het verlengde hiervan een motiveringsverplichting in hoofde van verwerende partij waaruit moet blijken dat aan deze behoefteanalyse werd voldaan². Immers, deze bepaling stelt een onderzoek op basis van de eigen behoeften van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden, om te bepalen welke bestaansmiddelen zij nodig hebben om in hun behoeften te voorzien. Verwerende partij stelt in de bestreden beslissing dat verzoekster een fiscale fiche van haar vader inzake inkomen '2017 (aanslagjaar 2018); aanslagbiljet inkomsten 2016 (aanslagjaar 2017) en diverse bankafschriften aan haar dossier heeft gevoegd. Op deze fiscale fiche is expliciet vermeld dat de Belgische vader van verzoekster een wettelijke pensioen vanaf de wettelijke pensioenleeftijd heeft genoten ten bedrage van 5324,77 EUR en dat hij bovendien een andere pensioen of ermee gelijkgestelde toelage heeft verkregen ten bedrage van 7288,49 EUR. Ingevolge dit attest kon verwerende partij volkomen het onderscheid maken aangaande het wettelijk pensioen en alle andere pensioenen en daarmee gelijkgestelde toelagen. De loutere verwijzing naar het gegeven dat de referentiepersoon vermoed wordt een IGO inkomen te hebben voldoet daartoe niet, aangezien uit de stukken van het administratief dossier onstuitbaar blijkt dat de Belgische referentiepersoon tevens een volwaardig wettelijk pensioen ontving ten bedrage van 5324,77 EUR. Zelfs als de Belgische referentiepersoon een IGO zou ontvangen quod certa non, dan dient er te worden gewezen op het gegeven dat in een aantal recente arresten de RvV echter oordeelde dat er geen grondslag meer bestaat in de Verblijfswet om de inkomensgarantie voor ouderen uit te sluiten als bestaansmiddel bij gezinshereniging met een Belg (RvV 19 juli 2017, nr. 189.891 (<http://www.rwcce.be/sites/default/files/arr/A189891.AN.pdf>) en RvV 12 mei 2017, nr. 186.718 (<http://www.rvv-cce.be/sites/default/files/arr/A186718.AN.pdf>)). De wet van 4 mei 2016 wijzigde immers art. 40ter Verblijfswet door de algemene uitsluiting van "middelen verkregen uit de aanvullende bijstandstelsels" te schrappen. Aangezien dat de basis vormde voor de uitsluiting van de inkomensgarantie voor ouderen, die in art. 40ter niet expliciet vermeld wordt als uitgesloten uitkering, moet verwerende partij de IGO nu wel in aanmerking nemen als bestaansmiddel. Indien de gemachtigde niet bekend is met de eigen en specifieke behoeften van verzoekster, dan voorziet artikel 42, § 1, tweede lid van de vreemdelingenwet namelijk dat hij hiervoor alle bescheiden en inlichtingen die voor het bepalen van de bestaansmiddelen die zij nodig hebben om te voorkomen dat ze ten laste vallen van de openbare overheden, kan doen overleggen door de betrokken vreemdeling temeer daar uit het administratief dossier blijkt dat de Belgische referentiepersoon daadwerkelijk een wettelijk pensioen ontvangt. Aangezien verwerende partij prompt is overgegaan tot het treffen van de bestreden beslissing, heeft zij uiteraard niet de kans gehad om aan verzoekster bescheiden en inlichtingen hieromtrent te verzoeken, temeer daar uit het attest samenstelling immers blijkt dat tevens de dochter van verzoekster legaal in het Rijk vertoeft en namelijk op het zelfde wettelijke adres ingeschreven is als verzoekster en haar Belgische (groot)vader. Uit het administratief dossier blijkt dat de gemachtigde geen gebruik heeft gemaakt van de mogelijkheid om inlichtingen in deze zin te vragen. Zij heeft geen navraag gedaan omtrent de inkomsten van verzoekster haar dochter. De verwerende partij heeft in casu onzorgvuldig geoordeeld door geen rekening te houden met de eigen behoefte van de burger van de Unie die vervoegd wordt en van zijn familieleden en inzake hun noodzakelijke bestaansmiddelen, zoals dat is vereist door artikel 42, §1, tweede lid van de vreemdelingenwet. Aangezien de motivering derhalve niet als afdoende dient te worden beschouwd en derhalve de motiveringsplicht schendt om reden dat dit motief niet op een redelijke manier getoetst is, gelet op de aard en de hechtheid van de familiale banden van verzoekster met haar Belgische vader en heeft verwerende partij zich gestoeld op onjuiste feitenvinding en hypothesen wat betreft de financiële situatie van de referentiepersoon. Het zorgvuldigheidsbeginsel (sensu lato) tenslotte omvat het beginsel van de evenwichtigheid: dit beginsel doelt op de evenwichtige beoordeling van alle bij de beslissing betrokken belangen, (zie W. VAN GERVEN, *Beginselen van behoorlijk handelen*, R. W. 1982 -1983, 963.). Dat de middelen bijgevolg ernstig zijn;"

2.2. De toepasselijke bepaling van artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) luidt als volgt:

“§ 2.

De bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de volgende familieleden van een Belg die niet zijn recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten heeft uitgeoefend krachtens het Verdrag betreffende de Europese Unie en het Verdrag betreffende de werking van de Europese Unie :

1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, § 2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen;

2° (...).

De familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg :

1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet. Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt. (...).”

2.3. Kernpunt van de bestreden beslissing is dat er geen zicht is op de samenstelling van het wettelijk pensioen dat de referentiepersoon geniet en dat het niet uitgesloten is dat het uit een inkomensgarantie voor ouderen (IGO) bestaat, die volgens de verwerende partij een vorm van sociale bijstand betreft waarmee geen rekening kan worden gehouden.

2.4. Verzoekster beweert wel maar toont niet aan dat het pensioen van de referentiepersoon niet (gedeeltelijk) uit een IGO bestaat. Gelet op de hoogte van de pensioenbedragen is het niet kennelijk onredelijk dat de verwerende partij in de bestreden beslissing stelt dat “niet [kan] worden uitgesloten of de referentiepersoon al dan niet inkomensgarantie voor ouderen ontvangt”. Alleszins vormt het kernpunt van verzoeksters betoog ter ondersteuning van de opgeworpen schending van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet dat er geen grondslag meer bestaat in de Vreemdelingenwet om de IGO uit te sluiten als bestaansmiddel met een Belg. Ze verwijst daarvoor naar rechtspraak van de Raad.

2.5. De verwerende partij van haar kant stelt dat inkomsten uit een IGO wel degelijk niet in aanmerking mogen genomen worden omdat het een vorm van sociale bijstand betreft. Ze stelt het volgende in haar nota:

“(…) Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat in de bestreden beslissing gemotiveerd wordt dat uit de voorgelegde documenten blijkt dat de referentiepersoon een pensioen ontvangt, doch uit die stukken niet blijkt hoe dit pensioen is samengesteld en motiveert als volgt: Verzoekster blijft in gebreke aan te tonen hoe het pensioen van de referentiepersoon is samengesteld.

Uitkeringen zoals het leefloon, de inkomensgarantie voor ouderen, de tegemoetkoming voor hulp aan bejaarden, de gewaarborgde gezinsbijslag en de tegemoetkoming aan gehandicapte personen (<http://www.handicap.fgov.be/nl/taxonomy/term/1/home>), kunnen rechtsgeldig worden gekwalificeerd als sociale bijstand waarvan de uitbetaling verzekerd wordt door de federale overheid en gefinancierd worden met overheidsmiddelen.

Het betoog van verzoekster inzake inkomensgarantie voor ouderen kan aan voorgaande vaststelling geen afbreuk doen.

Het dient bovendien te worden opgemerkt dat de verwerende partij een cassatieberoep heeft ingediend tegen de rechtspraak van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij geoordeeld werd dat de inkomensgarantie voor ouderen ten onrechte niet in aanmerking wordt genomen.

Uit de parlementaire voorbereiding van de Wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen voor wat betreft de voorwaarden tot gezinshereniging blijkt uitdrukkelijk dat het doel van de Belgische wetgever is geweest om een bestaansmiddelenvoorwaarde te stellen, ten einde te voorkomen dat personen na een aanvraag gezinshereniging ten laste zouden vallen van de openbare overheden.

Terwijl uit de parlementaire voorbereidingen bij de Wet van 4 mei 2016, waarbij de huidige versie van artikel 40ter van de Vreemdelingenwet werd ingevoerd, op geen enkele wijze blijkt dat voormelde primaire bekommernis van de Belgische wetgever diende te worden teruggedroefd.

Er kan derhalve geen redelijke betwisting bestaan nopens de bedoeling van de bestaansmiddelenvoorwaarde ex artikel 40ter van de Vreemdelingenwet, met name te verzekeren dat de gezinshereniger over voldoende bestaansmiddelen beschikt om zijn familieleden ten laste te nemen en aldus te vermijden dat zij ten laste zouden vallen van de sociale bijstandsstelsel van de Belgische Staat.

Eén en ander vindt tevens steun in de rechtspraak van het Grondwettelijk Hof:

B.52.3. Bovendien vormen de aan de Belgische gezinshereniger opgelegde striktere inkomensvoorwaarden een relevante maatregel om het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand en het verblijf van de familieleden van de gezinshereniger in menswaardige omstandigheden te verzekeren.

In tegenstelling met de « burger van de Unie », wiens verblijfsrecht kan worden ingetrokken wanneer hij een onredelijke last voor de begroting van de Staat wordt, beschikt de Belg over het recht op de sociale bijstand zonder op enig ogenblik het risico te lopen dat zijn verblijfsrecht hem wordt afgenomen, zodat

het feit dat aan de Belg die zijn recht van vrij verkeer niet heeft uitgeoefend en die gebruik wenst te maken van zijn recht op gezinshereniging de verplichting wordt opgelegd aan te tonen dat hij over meer financiële en materiële middelen beschikt dan de « burger van de Unie », het mogelijk maakt het voortbestaan van het socialezekerheidsstelsel te verzekeren.

(...)

B.55.5. De wetgever heeft erop toegezien dat het risico dat de familieleden van de Belgische gezinshereniger vanaf het begin of in de loop van hun verblijf om een sociale bijstand moeten verzoeken om menswaardige levensomstandigheden te verzekeren, aanzienlijk wordt beperkt zonder evenwel de uitoefening van het recht op gezinsleven van de Belgische onderdaan onmogelijk of overdreven moeilijk te maken. Hij heeft aldus een billijk evenwicht verzekerd tussen de legitieme doelstelling het voortbestaan van het stelsel voor sociale bijstand te verzekeren, rekening houdend met de bijzondere situatie van de Belg in dat verband, en de zorg om de Belgische onderdaan die geen gebruik heeft gemaakt van zijn recht van vrij verkeer de mogelijkheid te bieden zijn recht op gezinsleven in menswaardige omstandigheden uit te oefenen.” (Grondwettelijk Hof nr. 121/2013 dd. 26 september 2013)

Op grond van voorgaande dient opgemerkt dat de verwerende partij niet op kennelijk onredelijke wijze is overgegaan tot de weigering van het verblijfsrecht.”

2.6. Naar luid van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet, zoals het luidde op het ogenblik van de bestreden beslissing, wordt bij de beoordeling van de bestaansmiddelen van de Belgische referentiepersoon “geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”.

2.7. Op zich kan uit deze bepaling niet duidelijk worden afgeleid of de wetgever de IGO al dan niet heeft willen uitsluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon (cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962).

2.8. Met de wet van 4 mei 2016 werd artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet in die zin gewijzigd dat de met de wet van 8 juli 2011 ingevoegde woorden “de middelen verkregen uit aanvullende bijstandsstelsels, met name het leefloon en de aanvullende gezinsbijslagen, alsook de financiële maatschappelijke dienstverlening en de gezinsbijslagen” als niet in aanmerking te nemen bestaansmiddelen werden vervangen door de woorden “de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijslagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering”. Er wordt sedert de wijziging door de wet van 4 mei 2016 dus niet meer verwezen naar de “aanvullende bijstandsstelsels”.

2.9. Uit de parlementaire stukken blijkt niet specifiek waarom het begrip “aanvullende bijstandsstelsels” werd weggelaten noch welke de precieze inhoud is van het nieuw ingevoerde begrip “financiële maatschappelijke dienstverlening”. Wel beoogde het ontwerp dat tot de wet van 4 mei 2016 heeft geleid “de technische, wetgevingstechnische en taalkundige fouten [te] verbeteren die door de Senaat (‘dienst Wetsevaluatie’) aan het licht zijn gebracht in de wet van 8 juli 2011 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen inzake de voorwaarden voor gezinshereniging” en ook “de bepalingen van de wet van 15 december 1980 inzake de familieleden van een Belg in overeenstemming te brengen met het arrest nr. 121/2013 van 26 september 2013 van het Grondwettelijk Hof, door een onderscheid te maken tussen de Belgen die gebruik hebben gemaakt van hun recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de Europese Unie en de Belgen die daar geen gebruik van hebben gemaakt.”

2.10. Bijgevolg kan voor de vraag of de IGO al dan niet onder de in artikel 40ter van de Vreemdelingenwet bedoelde uit te sluiten bestaansmiddelen valt, meer bepaald onder de categorie “financiële maatschappelijke dienstverlening”, nog steeds worden teruggegrepen naar de ratio legis van de wet van 8 juli 2011. De hoofdindieners van de amendementen nr. 162 en 169, die tot de wijziging van de artikelen 10 en 40ter van de Vreemdelingenwet met de wet van 8 juli 2011 hebben geleid, heeft betreffende het bewijs van stabiele, voldoende en regelmatige bestaansmiddelen in hoofde van de referentiepersoon verklaard dat gehandicapte personen “om humanitaire redenen” buiten beschouwing worden gelaten (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53-43/018, 10). Verder heeft de hoofdindieners van deze amendementen verklaard dat “bij de berekening van het totale inkomen geen rekening [wordt] gehouden met het leefloon en de gezinsbijslag, in tegenstelling tot bijvoorbeeld andere bronnen van inkomsten, zoals het gewaarborgd inkomen voor bejaarden en de tegemoetkomingen voor gehandicapten” (Parl.St. Kamer 2010-2011, DOC 53-443/018, 189). Tot slot heeft de hoofdindieners van die amendementen tijdens de

plenaire zitting van de Kamer van Volksvertegenwoordigers waarop de in de commissie aangenomen tekst werd behandeld, verklaard dat, wat de voldoende bestaansmiddelen betreft, *“bijstand voor gehandicapten [...] wel in aanmerking [komt]”* (Parl.Hand. Kamer 2010-2011, 26 mei 2011, 65; cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962).

2.11. Bovendien heeft de Belgische Staat voor het Grondwettelijk Hof in een zaak waarin de bepalingen betreffende gezinshereniging uit de wet van 8 juli 2011 werden aangevochten zelf uitdrukkelijk verklaard dat *“de tegemoetkomingen aan gehandicapten en de ouderdomspensioenen [...] in aanmerking [worden] genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger”* (GwH 26 september 2013, nr. 121/2013, 17; cf. RvS 18 maart 2019, nr. 243.962).

2.12. Uit het voorgaande blijkt derhalve dat artikel 40ter van de Vreemdelingenwet niet toelaat de IGO uit te sluiten van de bestaansmiddelen waarmee rekening mag worden gehouden in hoofde van de Belgische referentiepersoon.

2.13. Door het wettelijk pensioen van de Belgische referentiepersoon niet in aanmerking te nemen omdat niet uitgesloten is dat dit een IGO betreft, schendt de bestreden beslissing artikel 40ter van de Vreemdelingenwet. Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing zodat de overige onderdelen van het middel geen bespreking behoeven.

Het enig middel is in de aangegeven mate gegrond.

2.14. Het verweer in de nota met opmerkingen kan geen afbreuk doen aan het voormelde. De verwerende partij benadrukt dat ze cassatieberoep heeft aangetekend tegen de rechtspraak van de Raad waarbij geoordeeld werd dat de IGO ten onrechte niet in aanmerkingen werd genomen, maar er kan niet voorbij worden gegaan aan het bovenvermelde arrest nr. 243.962 van 18 maart 2019 dat op grond van de parlementaire voorbereiding en op grond van de verklaringen van de Ministerraad in de zaak die aanleiding gegeven heeft tot GwH nr. 121/2013 van 26 september 2013, tot de conclusie kwam dat de tegemoetkomingen aan gehandicapten in aanmerking moeten worden genomen voor de berekening van de inkomsten van de gezinshereniger. Vermits in dezelfde parlementaire voorbereiding sprake is van *“het gewaarborgd inkomen voor bejaarden”* en dezelfde verklaringen van de Ministerraad in de zaak die aanleiding gegeven heeft tot GwH, nr. 121/2013 van 26 september 2013 gewag maken van *“ouderdomspensioenen”*, kan gesteld worden dat het bovenvermelde arrest nr. 243.962 van 18 maart 2019 zowel geldt voor de inkomensvervangende tegemoetkoming voor gehandicapten (IVT) als voor de IGO.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 4 oktober 2018 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden (bijlage 20) wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig september tweeduizend negentien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA